

F. v.
1871

EEN CONCEPT

W. N. DEY

Apostel

F. W. SCHWARTZ,

(Stam Juda.)

Eigendom van L. Netherswaart

EEN CONCEPT

VAN DEN

Apostel F. W. SCHWARTZ (Stam Juda.)

Deze opstelling mijne geliefde Broeders en mede-Apostelen des Heeren Jezus Christus, te toetsen, zal dienen om een plan in 't leven te roepen, waaraan ieder zich houden kan. Wie van ons zal het loochenen, dat eene verwarring in onze stammen onder de ambten is waar te nemen? Komt er strijd op, dan moet ook eene oorzaak daarvoor aanwezig zijn. Deze oorzaak kan eene goede, maar ook eene slechte zijn; echter zijn wij Apostelen, verplicht haar eerlijk op te zoeken. Den eersten grond daarvoor levert het groote Babel, daar elke afdeeling haar „eigene ambten” naast elkander staande opstelt, en vandaar het verschil in opvatting. De ambten der eene afdeeling verwerpen die der andere.

De tweedé oorzaak onzer ambten-verwarring komt voort uit de „oude ordening” door hare verklaring der schaduwbeelden. Hiertoe hebben haar Profeten veel bijgedragen, om zich zelve de plaatsen aan te wijzen. Om deze reden ook veroorzaken de Profeten en vooral die der „algemeene kerk” den Apostelen zooveel strijd. Zij. n.l. de profeten, zijn niet tevreden, slechts profeten te zijn, daar zij dan onder de apostelen moeten staan. Zij willen de Apostelen gelijk zijn in *macht* en vooral niet dulden, dat de Apostelen in *macht* boven hen staan, om onderricht van de Apostelen te moeten ontvangen. Zij hitsen

de beide andere ambten op tegen de macht des Apostels en voegen daarbij: „Zie toch het schaduwbeeld van de vier paarden aan den wagen. De vier ambten zijn gelijk. Vier paarden, naast elkander gespannen, die den wagen of stam, alsmede de enkele gemeente voorwaarts trekken, slechts bestuurd of geleid door het Hoofd, n.l. Christus. Zij zeggen, Christus en *niet* de Apostel is de Heer over ons drie ambten, wij zijn den Apostel of Engel geen onderdanigheid schuldig. Het antwoord hierop is als volgt: „dit is een eigengemaakt schaduwbeeld, opgesteld door de Profeten in de gemeente of in de zoogenaamde algemeene kerk. Het kan onmogelijk, dat vier paarden zich zelf voor den wagen spannen, evenmin gaat het, vier paarden zonder een zichtbaren koetsier op den bok. Juda, de stam, zoomede Ephraïm, worden paarden genoemd. Zach. 10 : 3. Dus een stam als een paard trekkende voor den wagen; doch op den bok zitten vier koetsiers, waarvan ieder een leidsel aan den toom heeft. Volgens de meening der Profeten toch, hebben alle vier ambten hunne eigene macht, het paard te wenden waarheen het gaan moet. De Apostel, aan de rechterzijde gezeten, stuurt het paard rechts.” De Profeet zegt tot de beide andere ambten: de Apostel eigent zich eene macht toe.” De Profeet hitst de beide anderen op en zij trekken „links” aan het leidsel en trekken terug. Kon het paard spreken, evenals de ezel van Bileam, het zoude zeggen: „er staat in 1 Cor. 12 : 28 geschreven: „God heeft in de gemeente gesteld *ten eerste Apostelen*”, werpt den dweeper-profeet (ook wel geestdrijver)” van den bok, om onder mijne pooten vertreden te worden. Onder het spreken van het paard of van den stam, schreeuwt de profeet hard tegen iedereen: „Zie toch in Efeze 4 : 11, daaruit *ziet* men dat de vier ambten naast elkander geplaatst zijn, en zie hoe de vier pilaren tusschen het Heilige en Allerheiligste even dik en hoog zijn. Wanneer gij een Meetroede neemt dan is geen der vier pilaren een haar langer of dikker, en vervolgen: laat U toch niet verleiden door de Apostelen, die boven ons drie ambten en vooral boven ons profeten willen staan en

over ons heerschen willen." Wij, Apostelen zien het, dat vele der Profeten, Evangelisten en Herders zich laten misleiden en met zulke beschouwingen niet slechts de gemeente of den eigen stam, maar zelfs de stammen in verwarring brengen, en naar buiten heen werkeloos maken. En waarom spreken de Profeten zoo? Om den ijver te toonen, dat zij als wachters over de Apostelen gesteld zijn, dat zij de eerste, ja de hoofdpersonen moeten zijn. Zij voegen er aan toe: „in het Oude Testament waren het de Profeten, die boven aan stonden en wijzen alsdan op Amos, die in hoofdstuk 3 : 7 : de Heer doet geen ding of Hij heeft het zijnen Profeten geopenbaard. Maar zij vergeten te zeggen, — misschien uit onwetendheid —, dat deze soort van Profeten voor het Oude Testament waren. In het Nieuwe vinden wij ze niet alzoo, daar staat geschreven: de wet en de Profeten zijn tot op Johannes.

Met zulke woorden maken de Profeten de ambten en de leden zwak, ook met hunne opstelling (vier ambten, IIII, zijn gelijk evenals de pilaren even dik en lang. Ik vraag, welk antwoord hebben wij, Apostelen, en nuchtere Eerstelingen, hun te geven? Ieder beschaafd mensch weet, dat de Ministers onder den vorst de hoogste macht zijn. Hij laat vier tot zich roepen; alle vier staan voor hem. De eerste is klein en slank, de tweede is dik, de derde is $6\frac{1}{2}$ voet lang, de vierde is 5 voet en tien duim lang.

Met wien spreekt de vorst het meeste, is het met den grootsten of diksten? De Vorst spreekt slechts tot den verantwoordelijken President-Minister, die als mensch de kleinste is. De kleine moet rekenschap geven over het leger, de grootste wordt geroepen tot Minister van oorlog, om alles te beamen of tegen te spreken, wat de kleine tot den vorst sprak. Slechts de kleine is als Eerste of Minister-president aan den Vorst rekenschap schuldig. In den Bijbel of in het Nieuwe Testament staat geschreven: „de Hemelvorst Jezus, onze God gaf bevelen aan Zijne Apostelen, en de eerste Christenen bleven standvastig in de leer der Apostelen, en wel daarom,

dat de Apostelen aan Christus eene reine gemeente zouden voorstellen. Het komt er alzoo niet op aan naast elkander te staan; het komt op het ambt aan, welke plaats het ambt tot de gemeente of ten opzichte der kerk heeft verkregen.

Ook zeggen verschillende der profeten achter den rug der Apostelen: „de profeten zijn de boden des Heeren, want zeggen zij in Luk. 11 : 49 lezen wij: De wijsheid God zal Profeten en Apostelen zenden. Hier staat, zeggen zij, eerst Profeten, dus wij Profeten zijn de eersten, daarna komen de Apostelen, want Jezus is de profcet in de profeten, zooals Mozes staande boven het gansche volk. Hoe hebben wij, Apostelen, te antwoorden tegen eene zoodanige zelfverheffing? Zeker sprak de Heer of de wijsheid Gods deze woorden, maar twaalf Apostelen als Apostelen omgaven de wijsheid Gods of Christus Jezus. Alzoo waren de eerst geroepen twaalf Apostelen aanwezig, alvorens wij Nieuw-Testamentische Profeten vermeld vinden. De wijsheid zal zenden wanneer weder nieuwe of andere Apostelen noodig zijn. De Hemelbode is de Heilige Geest, want hetgeen de Heilige Geest hooren zal van den Vader en den Zoon in het Apostelambt, dat zal *Hij* spreken.

Een bode van den koning is de koning zelve niet. De boodschap is niet de koerier van den vorst en is ook niet de hoogste persoon naast den vorst.

De woorden van den Vorst, hetzij hem mondeling, dan wel schriftelijk gegeven worden, de bode heeft ze hoog te schatten en niet *zich zelf* als persoon. Een depêche is een geheim of verborgenheid, die snel en veilig van den vorst gebracht moet worden aan den persoon, die haar moet ontvangen. Vorsten zijn vrij, om personen te kunnen kiezen als koeriers. Hebben zij echter een geheim aan een ander mede te deelen, dan zenden zij hooggeplaatste personen. Even zoo doet God als koning in de godsdienstoefeningen, of in de kerk. Profeteerende personen gebruikt Hij, om tot de gemeente te spreken; zijn het hoogere zaken, dan spreekt Hij door profeten, doch de hoogste zaken spreekt Hij door Apostelen uit. In de volgende bijbelplaatsen (Matth. 13 : 10, 11),

lezen wij: U, Apostelen, is het gegeven, de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen te weten, den anderen niet. Romeinen 11, in 't bijzonder vers 25, dat het Oude Verbonds-volk als olijffboom verworpen wordt, de Christelijke kerk uit de Heidenen verkoren, die de plaats zal innemen, wordt door Paulus deze openbaring „eene verborgenheid” genoemd. Zoo 1 Cor. 4 : 1 houde ieder mensch ons (Apostelen) voor dienaars van Christus en uitdeelaars der *Verborgenheid Gods.*”

En in vers 7 leeren wij, wat hebt gij (Profeten en anderen, die zich zelf verheffen), wat hebt gij, dat gij niet ontvangen hebt; wat roemt gij dan, o mensch? Wij vragen, is een Profeet niet evenzeer een ongeloovig mensch geweest, die als mensch door de prediking der Evangelisten tot het Apostolisch geloof bekeerd is geworden? Is hij niet door de handen van den Apostel met den H. Geest vervuld geworden en is hem niet door de handen des Apostels de Priesterprofetische gave en plaatsing in het lichaam der gemeente aangewezen? 2 Cor. 3 : 8.

Wij vragen: wie is meer, de gever of de ontvanger?

In Hebr. 7 : 7, lezen wij: Nu, zonder eenig tegenspreken, hetgeen minder is wordt gezegd van hetgeen meerder is. Melchizedek, als mensch, was hooger dan Abraham. Wederom vragen wij, hoe kunnen de profeten der algemeene kerk gehoorzaamheid ontvangen van de profeten in den Stam en van de profeteerende personen, wanneer zij of hij den Apostel niet wil gehoorzamen. Wie zich zelf verhoogt, zal vernederd worden, zoowel hier in de harten en eeuwig in het rijk der Heerlijkheid. Zij komen echter altijd met hunne eigene uitlegging der Schrift met de volgende woorden: Er staat geschreven in Efeze 2 : 20—22. „Gebouwd op het fundament der *Apostelen en Profeten*, waarvan Jezus Christus de uiterste hoeksteen is.

Deze Profeten zeggen: ziet hier de twee ambten zijn als Apostelen en Profeten, als de grond elkander geheel gelijk (of liever hetzelfde). Wel is dit zoo bij de Profeten, maar niet volgens het Woord van God. De grond of het fonda-

ment van beiden *zal en moet zijn*, het ware getuigenis te verkondigen, dat de Heere Jezus de eenige grond en oorzaak geworden is van de redding der zondaren. Zij mogen lezen 1 Cor. 3: 9—11. De Apostel getuigde van een anderen grond of fundamentlegger, terwijl niemand een ander fundament kan leggen buiten hetgeen *gelegd is* dat is Jezus Christus. Alzoo zijn *niet* Apostelen en *evenmin* Profeten het fundament. De Profeten der Algem. Kerk zeggen ook, om den Apostelen in hoogheid gelijk te zijn: de Apostelen en Profeten zijn de tempelmeters. Lezen zij toch de H. Schrift goed, alvorens iets onzinnigs op te stellen. In Ezechiël 40: 1—3 staat geschreven: De Profeet zag in een gezicht *een man*, en *niet zich zelf* met een meetroede. En wie die man is, ziet men in Openbaring 10: 8—11. De Heere Jezus gaf aan *Johannes den Apostel* het boekje en sprak: eet het op, want gij Johannes zult wederom profeteeren. Johannes was een Apostel *niet* een Profeet. Tot den Apostel Johannes kwam het bevel. Openb. 11: 1—2. En mij werd (alzo Johannes) een rietstok gegeven en sprak de Heer tot hem: sta op, en meet den tempel Gods, en het altaar en degenen, die daarin aanbidden. En in Openb. 21: 9. En tot mij (Johannes) kwam een van de zeven engelen en sprak: kom, ik zal u toonen de Bruid des Lams (vrs. 10), en vers 15 staat: en de Engel uit de 7 engelen, die mij sprak had een gouden rietstok, opdat hij de stad zoude meten en hare poorten en haren muur. Dit zal alzoo in den zevenden of laatsten tijd geschieden. Wie het „Boek voor onzen tijd” gelezen heeft ziet ook hieruit, dat de Profeten in hunne blindheid en geestelijken hoogmoed den bál misgeslagen hebben. Zacharia 2: 1—3. Ook stellen zij (de Profeten) op, de gelijkheid der Profeten door het gezicht aan Zacharia gegeven (Zach. 4: 4—14) n.l. met de Apostelen gelijk te staan, want, zeggen zij: het zijn twee olijfboomen of twee olijftakken. Ik antwoord: van Profeten is hier geen sprake, echter wel van Jozua en van Zerubabel als *ondervorst* of onderkoning, die het volk der Joden onder den koning Darius te regeeren had en van Jozua

den Hoogepriester is sprake. Wie zoude alzoo meten? De Apostelen; en wie zouden zijn de zeven oogen of de zeven kandelaren? Het zijn de zeven engelen, of de zeven opzickers of hoogepriesters als Jozua. De olie is het woord des Heeren als getuigenis, want Jezus sprak: gij (Apostelen), zult getuigen en de H. Geest. En: „wie u hoort, hoort Mij.” De twee olijsboomen in Openb. 11: 1 tot het einde getoond, zijn die twee rijen der Apostelen, die der oude- en der nieuwe ordening. Zij zijn de hoogste priesters. Tot hen sprak de Heere Jezus aan den avond van den dag zijner opstanding, blazende op hen: Ontvangt den H. Geest, zooals de Vader mij gezonden heeft, zoo zend Ik ulieden. Tien Apostelen waren te zamen. *Hierbij waren geene Profeten tegenwoordig!*

De Profeten der Algem. Kerk zeggen: de Cherubim op de Ark des Verbonds zijn, de eene de Apostelen en de andere de Profeten voorstellende. Beiden zijn *gelijk* en moeten el-
kander aanzien, ja één zijn.

De Apostelen, zeggen zij verder, mogen zonder ons, Profeten, niets doen. Wij antwoorden: wanneer de Profeten dit konden bewijzen, dan moesten wij, Apostelen, ons daar naar inrichten, doch zij kunnen het niet bewijzen. De twee schaduwbeelden duiden heen op de twee hoofdordeningen in Christelijke Kerk, en wel de koninklijke en de priestelijke als hoogste ordening. Christus Jezus is in de Vorsten de Vorst in de Staat! Jezus Christus de rogeerder of de Apostel in de Apostelen in de Gemeenten. Dat de Apostelen, engelen des Menschenzoons zijn, lezen wij in Mattheus 13: 41, Joh. 4: 35—38, Matth. 24: 30—31. In Ezechiël 28: 11—18 wordt de koning van Tyrus door God genoemd: Cherub. De vorsten zijn Cherubim. De Apostelen hebben met de wereldlijke macht niets te maken, zij willen geen pauzen en zullen het ook niet zijn. Aldus is het schaduwbeeld der twee Cherubim; in geen geval Apostelen en Profeten!

Het is eigenaardig bij de Profeten, zoodra zij zulke beelden vinden, waar slechts twee ambten genoemd worden, dat zij zich zelf dadelijk daarbij rekenen en alsdan de Evangelisten

en herders mede ophitsen, ten einde er ook bij te behooren.

Nog hebben de Profeten twee schaduwbeelden om daaruit hun vermeend recht den Apostelen in hoogheid te evenaren, te bewijzen. Ten eerste het schaduwbeeld aan Ezechiël gegeven in Kap. 1 geopenbaard. In de wolk of gemeente komen als dragers vier dieren te zien. Een gevleugelde mensch, een leeuw, een os, een arend, en onder hunne voeten vier raderen, in elkander verbonden. Hier zien wij toch duidelijk, zeggen de profeten, dat de vier gelijk zijn.

De leeuw stelt als schaduwbeeld voor: het Apostolaat, de gevleugelde mensch stelt als schaduwbeeld voor: het Evangelistenambt, de os stelt als schaduwbeeld voor: het Herderambt en de arend stelt als schaduwbeeld voor: het Profetenambt. Dat deze vier dieren schaduwbeelden van vier ambten zijn, geloof ik ook, doch dat zij van vier ambten der Algem. Kerk schaduwbeelden zijn, kan ik niet begrijpen, en nog veel minder, dat dan tevens te zien is, dat de Profeten in macht den Apostelen gelijk zijn. Ook vind ik daardoor niet bewezen 4 maal 12 of 48 ambten der Algem. Kerk. Ja, zeggende Profeten tel de aangezichten daarbij, want ieder dier had vier aangezichten. Goed, dan hebben wij 4 maal 4 is 16 en niet twaalf Apostelen. Een profeet sprak tot mij: „Profeten zijn ook Apostelen.” In dit twaalftal zijn slechts vier leeuwen aangezichten, alzoo vier zijn slechts Apostelen en de drie andere dieren hebben ook een leeuwenaangezicht. Aldus komen er bij vier Apostel-Profeten, vier Apostel-Evangelisten en vier Apostel-Herders. Wij, Apostelen, kunnen zien, welke eene wonderlijke uitvinding in de hoofden der Profeten aanwezig is. Dan moeten in den aanvang 16 Apostelen aanwezig geweest zijn. Een zoodanig denkbeeld is met de H. Schrift niet in overeenstemming.

De Profeten willen evenwel daarmede bewijzen, dat zij aan de Apostelen gelijk zijn en niet onder hen staan. Het tegenovergestelde is uit dit schaduwbeeld te bewijzen. Wanneer de vier dieren in een kamer bij elkander waren: de Leeuw, de Mensch, de Os en de arend, dan vragen wij: Is

het de arend, dien de drie anderen vreezen, of de os, of de mensch? Ik oordeel, het is de leeuw, die de drie eerbied afdwingt; elke beweging van den leeuw en vooral wanneer hij brult brengt de drie anderen in angst en vreeze. Wie is de regeerder? Ieder zal moeten zeggen: de Leeuw, of het twaalfvoudig Apostolaat. Juist dit schaduwbeeld moet den Apostelen dienen om aan de verwarring een einde te maken. Dit groote en schoone heil zal uit het beeld getoond worden, wanneer van kracht is het schaduwbeeld, waarop de profeten zich steunen om den Apostelen in macht gelijk te zijn. Het beeld zijn de vier stroomen in het Paradijs (Gen. 2: 10—14.)

De Profeten stellen zich de stroomen zoo voor als de teekening in A, om uit de teekening te bewijzen, dat de vier rivieren naast elkander uit de hoofdriever Christus in de Kerk komen en de vier alzoo gelijk zijn! Op aarde komt *zoo iets in werkelijkheid niet voor*, daar het volkomen onmogelijk is. Een rivier of stroom komt uit bronnen. Deze maken beken, die wederom rivieren, die op hun beurt weder rivieren vormen en alle loopen in zee uit. De plaats Eden, waar Adam uit aarde gemaakt werd was de plaats waar God de Heer een lusthof maakte. Hoe lang en breed deze was is niet beschreven, doch was bepaald niet vierkant, wel echter langer en breeder aan het einde of Westen dan in het Oosten. Ik stel mij den loop der rivieren en den hof voor als deze tweede teekening is: *Zie B.*

Lieve Broeders! volgen wij vooral niet verklaringen van schaduwbeelden, die onbijbelsch zijn, al komen deze van de Profeten der algemeene kerk of van uit de oude-ordening. Niet voor eene heerschzucht van menschen, die Apostelen-Profeten zijn, zullen wij strijden!

Neen, doch wel voor het Apostolaat, als twaalf gaven Gods, des Vaders, des Zoons en des H. Geestes gegeven. De gaven wil Hij met woeker en winst van ons Apostelen aan zijnen dag terug eischen. Het woord des Heeren geldt ons Apostelen: „Wie onder u de meeste of hoogste wil zijn, die zij aller dienaar.” Het Apostelambt heeft zijne rechten

en plichten door God daaraan gegeven, en wij, Apostelen, hebben geen recht daarvan iets *prijs te geven aan de* zoodanigen, die aan hun ambt niet genoeg hebben. Er is nog een schaduwbeeld in den Bijbel, doch daarover zwijgen de Profeten. Het is te vinden in Genesis 2 : 17. De boom des levens of der kennis. Het wezen van dit schaduwbeeld is Christus en zijne gegeven ambten. In Openb. 22 : 2 : hout of boom des levens genoemd; vers 16 heet het: Ik Jezus ben de wortel Openb. 2 : 7. Ik, Jezus, zal te eten geven van het hout (of van den boom des levens) dat in t' paradys Gods groeit of is. Daniël 4 : 7, 17, 19, de boom zijt gij : koning Nebukadnesar, zoo sprak de Heer, n.l. dien hij in den droom gezien had. Het is hoogst noodig van den boom des levens te eten. En hoe hebben wij den boom aan te zien? Zie de teekening : C.

Op zoodanige wijze toch komt ander leven in den stam en dringt door de takken en door den stam en wel van boven naar beneden in den boom en in den wortel, door de lucht, door het zonlicht, door den dauw, door den regen, die op de takken en op den stam werken. Want de Heer en de Apostelen moeten ook door de andere drie ambten en door de gemeente het leven en de vreugde hebben, waaraan ook Christus deel neemt. Het bloed in het lichaam gaat van het hart uit, door het hoofd door de aderen en kleine aderen en gaat naar het hart terug.

De vier karakters : de wil, het verstand, het gevoel en de fantasie of Apostelen, Evangelisten, Herders en Profeten zijn de vier aangezichten, n.l. Leeuw, gevleugelde mensch, Os en Arend. Deze vier aangezichten komen uit den wortel in den stam, want uit Jezus Christus openbaren zich de karakters door den stam en door de takken. Alle vier karakters hebben elkander onontbeerlijk noodig tot volmaaktheid.

In ieder mensch echter zijn evenzeer de vier karakters te vinden, doch één daarvan is het hoofdkarakter. Alle vier hebben elkander en de gemeente noodig, want zij moet geheiligt en volkomen gemaakt worden. In de Openbaring van Johannes 4 : 7 en Ezechiël 1 : 10 en 10 : 14 lezen wij 2

dat het profeten-ambt of het fantasiekarakter niet het eerst genoemd wordt, echter worden de Profeten in alle de drie plaatsen *het laatst* genoemd. Tevens zien wij, dat met de drie andere ambten een verwisseling plaatst heeft, *met den arend niet*. Welnu, mijne geliefde Broeders, wij, die in het Apostelambt dienen, wat wil ik met deze verklaring der Schrift zeggen? Dit wil ik zeggen, dat de leer niet goed is, waarin gesteld wordt, dat de vier genoemde ambten: Leeuw, Mensch, Os en Arend of die Apostelen, Evangelisten, Herders en Profeten genoemd worden, als vier ambten der algem. kerk alle en boven alle ambten staan. Hierdoor worden de drie ambten hoogmoedig en de ambten in de gemeenten, vooral, die in de hoofd- of poortgemeente dienen, worden daardoor gering geacht. Slechts van de oude-ordening en vooral van de Profeten, gingen deze leer uit, men vindt ze in geen enkel kerkgenootschap. De twist was en is daardoor ontstaan en zoo eveneens in onze stammen tot verderf der gemeenten.

De Evangelisten en Herders veroorzaken minder strijd, dan dergelijke *algemeene Profeten*. De benaming „algemeene” is eene en *vleeschelijke* uitvinding. „Algemeene” wil zeggen: voor alle menschen. Wij vragen: Zijn zulke vier ambten in den stam, voor den stam? Wel ja, en zoo heeft men hen dan tegen het Woord des Heeren *algemeen* genoemd. Wij hebben Irvingiaansch en niet *op grond van Gods Woord gehandeld*. Laat een ieder onzer den levensboom aanzien: *zie figuur C*. De vier klassen van ambten: ten eerste: het Apostolaat, en daaraan als takken alle opzieners der gemeenten. Ten tweede alle Evangelisten behooren tot den stam van den boom; de takken zijn zoodanige ambten, diakenen en leden, die mede getuigen of spreken. Ten derde: alle Priester-herders van den stam behooren tot den stam van den boom. De takken zijn de diakenen en diakonessen en *alle*, die een dienst vervullen in de kerk, om de orde te bevorderen. Ten vierde: alle Priester-profeten in den geheelen stam behooren tot den stam van den boom. De takken zijn alle, die profetie, gezichten of andere *geestelijke* gaven hebben. Ten slotte zijn het in

elken stamgemeente of poortgemeente de vier priesters als hoofdpriesters van den stam, die boven alle priesters staan in den stam, om gezonden te worden in de gemeenten. Zij staan geenszins in het Engelaamt. De Apostel van den stam is de Engel der poortgemeente. Hij heeft een *Engelhelper*, daartoe geroepen. De Engelhelper kan een helper of ouderling hebben, ten einde in het regeeren mede te helpen, waardoor de vier ambten ontstaan, zoowel in de poortgemeente, als ook in alle gemeenten van den stam. Echter zijn alle Priesters, ook de Apostelen, de ouderlingen in de kerk en zoomede in iederen stam. De schaduwbeelden van Ezechiël moeten wij van rechts naar links lezen, want zij zijn in het Hebreeuwsch geschreven. De Joden lezen van rechts naar links.

2. 1.	2. 1.
Ezech. 1 : 10. Leeuw Mensch	Mensch Os
Arend. Os. in Ezech. 10 : 14 :	Arend. Leeuw.
4. 3.	4. 3.
	1. 2.
Openb, Johannes 4 : 7 van links naar rechts : Leeuw. Os.	
	Mensch. Arend.
	3. 4.

Deze ordening is Nieuw-Testamentisch blijvend; maar niet naast elkander, wel echter *boven* elkander staande, zooals de teekening van den levensboom ze ons aangeeft. Zoodanige vier *ambtsklassen* in alle stammen zijn met recht algemeen of alomvattend; of de rechte levensboom.

En nu vragen wij met recht, wat levert ons Gods Woord omtrent het ontstaan der ambten in den aanvang der kerk van Christus? Wij lezen in alle vier Evangeliën: de Heer riep twaalf mannen, om Hem te volgen. In Lukas 6 : 12—16 en in vers 13 lezen wij: toen Hij van den berg afkwam, riep hij uit de discipelen „twaalf” of *de eerste*, die Hij *Apostelen* noemde en macht gaf uit te gaan om te prediken enz. Zoo lezen wij in Lukas 10 : 1—17: en de Heere Jezus riep uit de *discipelen* nog *andere zeventig*, om uit te gaan en te prediken en wonderen te verrichten (vs. 17), *dus de tweede*. En de

zeventigen kwamen terug en vertelden welke groote daden zij verricht hadden. Deze mannen waren *dus niet Profeten*, maar wel Evangelisten. Op het eerste Pinksterfeest werden 3000 geloovig, Hand. 2 : 14—15 en in kap. 6 : 1 lezen wij, dat er vele leden bijkwamen.

De Apostelen werd de last te groot, want 3000 en meer konden op eene plaats niet samenkomen, en werden dus in gemeenten verdeeld. Vooraf werden predikers of herders tot hulpe aangesteld, ook genoemd ouderlingen. Handel. 15 : 2—4. Dus ouderlingen of herders. In 1 Petri 5 : 1—2 lezen wij : „de ouderlingen, die onder u zijn, vermaan ik (Petrus), die een *mede-ouderling* ben, weidt de kudde Gods. De herders of ouderlingen moeten diakenen en diakonessen ter hulpe hebben. De derde. Alzoo hebben wij drie ambtsklassen. De vierde of laatste klasse is, die der Profeten. Uit de zonén en knechten riep de H. Geest mannen in het Profeten-ambt tot ouderlingen. De geroepenen werden door de handen der Apostelen in het Profetenambt geplaatst. De Profeet is *niet* de *H. Geest*, maar heeft *Heer* van Jezus den Apostel ontvangen, door middel van den zichtbaren Apostel, want het mindere wordt door het meerdere gezegend Hebr. 7 : 7. Dus zijn alle Priesters „ouderlingen”, ook zijn de Apostelen het.

In den tweeden brief van Johannes 1 : 1 lezen wij : De ouderling (alzóó ik Johannes) aan de uitverkorene vrouw. Wij zien uit het opgestelde, dat het een eigengemaakt idéé is, dat de profeten zich naast de Apostelen, ja zelfs boven de Apostelen van God den Heer willen of zullen gaan *plaatsen* en dus verkeerd is, en daardoor zich en anderen een diepen val bereiden en veel strijd in de stammen en tegen de Apostelen verwekken.

In stede den Apostelen *een steun* en *hulp* te zijn, zijn zij bestrijders van ons Apostelen en meenen, dat zij den *H. Geest alleen* hebben, ja, zijn geheel en al *H. Geest*. Een Profeet zeide de volgende woorden tot mij : „een Profeet heeft niet noodig door den *H. Geest* gedreven te worden, wat wij spreken is de *H. Geest*, want God de Heer doet

niets, tenzij Hij het Zijnen Profeten geopenbaard heeft! Ik voeg hierbij: Er staat geschreven: de wet en de Profeten waren tot op Johannes en in het Nieuwe Testament wordt het Evangelie gepredikt. In het Nieuwe Verbond zijn zij Priesters of ouderlingen in het Profetenambt. De Heere Jezus sprak in het Evangelie van Johannes kap. 13, 14, 15, 16, 17, 20: 19—23, 24—30, Handel. 1: 2—9 slechts tot de Apostelen of het Apostolaat, hetgeen in twaalf mannen moet zijn en in 't bijzonder ook van den H. Geest, dien zij ontvangen zouden, die met en door hen als kracht getuigen zoude.

Immers de H. Geest kwam het eerst in hen op het Pinksterfeest, om het ambt te zijn, dat den H. Geest geeft. 2 Cor. 3: 3, 6—11. Aan de Apostelen gaf Hij de macht bij Zijne opvaart: Gaat heen en leert alle volkeren en doopt hen in den name Gods des Vaders, des Zoons en des H. Geestes en *leert hen onderhouden* alles wat Ik u bevolen heb, en ziet Ik ben met ulieden tot aan de voleinding der wereld. Matth. 28: 17—20. De Trooster, de H. Geest, die Ik u zenden zal van mijnen Vader, zal u *alles leeren* en u *herinneren* alles wat Ik u geboden heb. Joh. 14: 23 en 26. Zoo lezen wij: en zij bleven volständig in de leer der Apostelen. Wij, Apostelen, mogen van de rechten en plichten geen haarbreed prijs geven, om niet als ontrouwen door den Heiland verworpen te worden, en wel ten opzichte der Profeten, die zich boven het Apostelambt verheffen.

Kan een der broeders Apostelen, een beter licht aangeven op grond der H. Schrift, het zal mij aangenaam zijn. Heeft een der Apostelen, iets hierbij te voegen, het zal mij evenzeer lief zijn. Tot dergelijke opstelling, n.l. tot deze, werd ik door den Heer gedreven, om eene blijvende orde onder de Apostelen te hebben; alsmede voor het *Elizavolk*; onder den Antichrist en valschen Profeet strijdende en hier achter blijft. Ons Testament opgesteld zijnde, moet een blijvend zijn, voor het nageslacht, om de ordening te hebben. Het woord des Heeren zegt in 1 Cor. 14 ook tot de profeten:

„zoo iemand meent een profeet te zijn of geestelijk (met gaven des geestes toegerust) die erkenne, dat, hetgeen ik schrijf, des Heeren geboden zijn. Maar zoo iemand onwetend is, die zij onwetend.”

Ieder Apostel leze het en schrijve het over en voege daarbij op dit vel papier of op een afzonderlijk, wat hij zeggen wil.

Wij hebben wel brieven alsmede Evangeliën, door of van de eerste Apostelen en Evangelisten, als woorden of geboden van den Heere onzen God ontvangen, maar van Profeten vinden wij niets in het N. Testament, n.l. als door hen geschreven. Niet ben ik als Apostel de vijand der Profeten. Wel neen! Ik ben de vijand der *zelfverheffing*, die in hen heerscht. De Profeten behooren tot den brief der Apostelen en ik bedank er voor, mijn brief vuil te laten maken en zoo denken wij Apostelen des Heeren, allen. Wij willen hen hebben als een hulpe des Heeren gegeven. De Apostelen in den aanvang der kerk hadden op hunne reizen niet altijd Profeten bij zich; alleen dan wanneer zij noodig waren. Zij hadden ook Evangelisten en Herders bij zich. Het meest had Paulus den den Evangelist Timotheus bij zich. 2 Tim. 4: 5. Dit ontwerp is bijbelsch, doch kan dienen mij te verwerpen. De duivel zal hier tegen blazen, vooral op de broeders werken, op hen n.l., die zoo gaarne tot de zoogenaamde algem. kerk willen behooren.

Of allen mij haten, daarom geef ik niets. Is de Heere Jezus en zijn Woord vóór mij, hetgeen de hoofdzaak is, dan ben ik te vreden.

Voor den stam Juda blijft toch deze opstelling als orde, door den Heere Jezus Christus door middel van zijn Apostel aan den Stam gegeven.

Gij, geliefde Broeders en Mede-Apostelen, zijt vrij dit gedachteplan aan te nemen of te verwerpen en wel van U eerenden

Mede-Apostel

get. F. W. SCHWARTZ.

P. S. De oorzaak der verwarring over het tot en boven elkander staan der ambten door de Profeten te voorschijn geroepen, ben ik nog verplicht te noemen of aan te duiden. Er bestaat een boekje, getiteld: „Erzählung Von Thatzachen” (vertelling van daadzaken) hetgeen door de Apostelen is uitgegeven in 1848. Hierin wordt medegedeeld, dat in de bidstonden de H. Geest, door mannen en vrouwen te drijven, in profetie sprak. Door deze werden mannen geroepen tot het ambt; ook werden mannen tot het profetenambt geroepen.

Men noemde de profeteerende personen in 't algemeen profeten en profetessen. De sprekende H. Geest riep niet slechts mannen, doch Hij beval en regelde alles. Ieder had te gehoorzamen. Bevelen werden uitgedeeld. Evenzoo kwamen woorden tot de Apostelen gericht, dat zij zich door den H. Geest zouden laten leeren. De Profeten werden de *meening* toegedaan, dat zij allen moesten leeren, ook de Apostelen; omdat zij het eerst geroepen waren. Zij dwaalden reeds zeer spoedig, want niet de mensch als Profeet, was of is de H. Geest; zekerlijk zal de H. Geest het doen, want Hij is God. De Profeten zijn echter *niet* de H. Geest, zij hebben ook een eigen geest en een boos hart, waardoor zij zich verheffen en laten verheffen. En daarom juist komen zij de Apostelen tegemoet met de woorden uit Lukas 11: 49; er staat geschreven: „de wijsheid Gods zal zenden *Profeten* en *Apostelen*. En zij zeggen dan ook tot allen: ziet hier, de Profeten zijn de eersten en waren vóór 50 jaren het eerst aanwezig, en door hen werden de Apostelen als tweede ordening (of bediening) geroepen. De profeet Geyer zeide tot mij: „Een Profeet heeft niet noodig door den H. Geest gedreven te worden; „wat de Profeet spreekt is de H. Geest zelf.” Ik als Apostel, wil een zoodanigen God H. Geest niet hebben. Geliefde Broeders, doe echter de oogen open en ziet de oorzaak of grond der verwarring. De Apostelen hadden voor 50 jaren niets te zeggen, wel echter de Profeten en de Profeteerende personen. Doch zóó konde het niet blijven. De twaalf Apostelen kwamen overeen om alle profeteerende personen

en Profeten in den naam des Heeren *het zwijgen* op te leggen en wel tot zoolang, als wanneer nuchterheid door leering en beraadslaging waar te nemen is. De niet-profeteerende personen waren het met de Apostelen eens. De grondregel der Apostelen was: het moet nu uitgemaakt worden wie regeeren zullen, hetzij *Apostelen* of de zoogenaande H. Geest, d. w. z. de Profeten en de Profeteerende personen. Twee der Apostelen waren het eens met de Profeten, doch tien bleven vast staan. De Profeten en profeteerende personen onderwierpen zich, doch de twee Apostelen vielen af. Zij bekeerden zich echter, de een op zijn sterfbed en de tweede na 20 jaren. Zoals het echter gewoonlijk gaat, wanneer eene eenheid tot stand gebracht wordt, dan ziet men iets door de vingers en zoo ging het den Apostelen daarna ook. Het gezwel, de ziekte (de verheffing der Profeten) vertoonde zich weder. Er moesten pilaren of hoofdamtben zijn, staande boven alle andere amtben.

Eén Apostel, één Profeet, één Evangelist, en één Herder. Alzoo kwam de pilaar-profeet boven elf Apostelen te staan. Waren de Apostelen waakzaam geweest, dan hadden zij de profetie door personen of profeten gebracht, goed moeten aanzien en moeten beproeven, om te zien of de Heer hem ook verzocht of beproefde, zooals Hij Jezus door Satanas verzocht. Zij hadden moeten zeggen: boven de Apostelen mag zich geen enkel Apostel verheffen en nog veel minder een pilaar-profeet, of pilaar-Evangelist of pilaar-herder. De gebrachte woorden zijn *woorden van den Profeet*, zij strijden tegen Gods Woord. Zij hadden moeten zeggen: de Heere Jezus gaf vier ambtsklassen, daarvoor hebben wij te zorgen, dat zij goed boven en tot elkander staan.

In een leger zijn vele officieren, doch weinige daarvan zijn generaals en slechts één is Minister van oorlog, en slechts één is veldmaarschalk. Wie wil echter in onze dagen al niet boven het Apostelambt staan? De meesten willen regeeren maar wie wil gehoorzamen? Voor de onderlingen en priesters in de poortgemeente en in iedere bijzondere gemeente moet

eene eenheid gevonden worden overeenkomstig de H. Schrift en het zoude goed zijn, dat ieder Apostel een plan maakte hoe de ordening moet zijn.

Vragen wij een onder-officier hoe de ordening onder en bij de officieren is, hij zal de ordening noemen, en zal een veldmaarschalk de ordening tot op den korporaal niet kunnen noemen en in de wet kunnen aantoonen?

Zullen nu wij als Apostelen die ordening niet kunnen opnoemen?

Dat een Apostel over een groot aantal menschen zal staan, om hen te leiden, dat is duidelijk te bewijzen. Evenzoo zijn er vele leiders, doch voor minder in aantal (u.l. minder menschen.)

Ik heb als zieke tachtig-jarige man mij de moeite gegeven om U als mijne mede-Broeders en mede-Apostelen aan te vuren, opdat er vrede zij in de kerk.

(get.) F. W. SCHWARTZ.

Rondschrijven van den Apostel F. KREBS aan zijne
mede-apostelen in Duitschland naar aanleiding
van het Concept van den Apostel
F. W. SCHWARTZ.

Mijne geliefde Mede-Apostelen.

De oude Leeuw in Juda heeft veel ervaringen achter zich, en daaruit besloten, ter vermindering der droevige onder-
vindingen eene leerzame en vaststaande grens voor onze na-
komelingen vast te stellen en door ons Apostelen, als voor
het geheele werk geldende, mede te doen bekrachtigen en
nog enkele aanvullingen te doen.

Het Oude Testament der H. Schrift heeft in zijne trags-
gewijze opvolging tot de voleinding in het wezen en in den

geest, beelden of schaduwen van het nieuw komende, zoodat wij als (de toenemende) Jozef van trap tot trap als op een ladder in den hemel, als de eenheid des Geestes, wij in Jezus en Jezus in den Vader of in de geopenbaarde daden des drie-eenigen Gods verplaatst worden en daarin leven en onze wandel (wil) in dezen hemel zijn zal. De ontwikkeling of de verklaring der daden van den Vader in den zending van zijn geliefden Zoon heeft ten gevolge de daden van den Zoon van God in de Zending en werkzaamheid van den H. Geest duidelijk te maken en zoo mede gebruikt Hij de geroepene niet van opdracht voorziene vaten tot voldraging en tot den bouw van het hemelrijk. De hierbij opgedane ervaringen in de ontwikkeling zijn ons tot leering, vermaning en verbetering (of stichting) geschreven en overgeleverd, en zoo geloof ik, dat ook wij verplicht zijn uit de gemeenschappelijke ervaringen en ondervindingen eene leer vast te stellen, die tot vermaning en verbetering van onze nakomelingen dienen moet.

Wij verlangen wel allen daarna, dat de brief van het Apostelaat als een goed en leesbaar geschrift tot getuigenis der zending en werkzaamheid door ons en door allen gezien worde. Alhoewel wij daarover veel vreugde hebben, zoo hebben wij daarover ook veel arbeid en droefenis. Zooals wij in het zweet onzes aangezicht ons brood eten, zoo zullen wij ook met de daadzaken voor ons (n. l. in 't aangezicht der daadzaken) dezen wil van God kunnen eten, n. l. hoe de plaatsing der profeten tot het welzijn der gemeenschap noodig is. Wij zullen vooral het kwade in de wereld niet wederstaan (of tegenhouden) want door vijanden bouwt God zijn rijk der erkenenis, om Hem, als onzen Abba, lieve Vader in alles te erkennen, echter is de toren der Profeten, waarvan Geyer en zijn leugenvader de grondmuur vormen, wel tot in den hemel gewassen, om de spits af te breken.

Zooals onze Vriend en lieve Mede-Apostel Schwartz vermaant, dat ieder mensch van nature een der 4 karakters draagt, waarin de Heer naar de betreffende zijde heen in geoeffenden zin het beste werken kan en hoe meer hij op- of

daarin legt de zinnen meer gescherpt moeten zijn, zóó is het ook met het apostelambt, hetgeen de Heer op een dezer 4 (n. l. de 4 karakters ook onder de Apostelen) naar zijn wil legt en zich naar deze zijde heen meer uitdeelt. Geyer, alvorens hij van den boom der kennis gegeten had, was derhalve een goed en edel vat. Daar gelijke karakters zich gaarne bij elkander voegen en eerder te zamen blijven, zoo was ook ik Geyers beste vriend en aanhanger en kon slechts alleenlijk zeggen, zonder te weten, wat het te beteekenen had, hij zou zijn Eliasmantel op mij, zijn opvolger Elisa werpen. Uit de verdere bemerkingen en gemaakte ervaringen kon ik nu wel besluiten (of de gevolgtrekking maken) dat ik een profetisch karakter heb. Zoo zijn mijne zinnen echter naar deze zijde zeer verscherpt en wel door zoodanige valsche Geesten, als waardoor Geyer zijnen en mijnen Apostel letterlijk doodgemarteld, en zich een anderen Apostel gemaakt heeft. Niet slechts deze alleen, maar een andere profet in dezen Stam, die den Apostel als den ruiters afgeworpen heeft en zich zelf tot apostel heeft gemaakt en dan nog een snelzienden Profet van een andere zijde (n. l. van buiten) ter geschenke verkregen heeft, die echter in de zoogenaamde profetenschool nog niet het 2e examen doorgemaakt had, zich die tengevolge tot een gelijkgezinden vriend om hulpe wendt, die echter niet kan doorbreken en nu aan het strand van de Oost-zee muizen vangt.

Door de 2½ „(half) valsche” Profeten en de niet gering te achten kleine vogels is mij de Heer geheel en bijzonder behulpzaam geweest, in de diepte der slang in te zien en het doet mij vreugde met deze vederen zoo om te gaan als het zich behoort, n. l. aan het licht te brengen wat in hun verborgen en dadelijk in 't openbaar aan de Gemeente te toonen.

Dit zijn de verstandigste dieren die in 't schuilhokje spelen, maar toch als ik ondervonden en openlijk gezegd heb, tevens de domste. Heeft men het door den Heer aanbevolen verstand, zoo kan men met den wil, die ons bestuurt op hun

addergeest trappen, of wanneer men een weinig lijm op de te trekken roede smeert, kan men hen zeer gemakkelijk vangen.

Maar mijne geliefde Broeders, een zoodanige, tegen de orde zich verheffende profeet in zijne onmiddellijke nabijheid te hebben onder den naam van poort-profeet, en wien men argeloos zijn hart en de verborgenheid Gods geopenbaard heeft. dien beklaag ik. Ik heb het slechts gedeeltelijk bijgewoond, wanneer ik in de nabijheid van zoodanige arenden was, dat ik in den geest verslagen werd, wanneer men stom was als Issaschar, de gebeende ezel.

Om deze redenen begroet ik het opgestelde concept en verheug mij van harte daarover, n. l. dat deze plaag geheeld zal worden. In den stam Ephraïm hebben velen gewerkt en wel uit alle geestelijke landen, zooveel volkeren als er zijn, als met het Pinksterfeest bij de eerste werkzaamheid des Geestes. (Hand. 2 : 9—13.) Perzen, Meders, Elamieten, Joden en Jodengenooten, Kretensen en Arabieren enz. zoodat ik mij over de vele geeselingen niet kan beklagen.

Nu, ik ben naar het tot nu toe bestaande ontwerp, doch naar behoefte en mogelijkheid te werk gegaan, de Gemeenten met de ambten te voorzien, waarin de geest gelegd word, om aan de tegenstrevende geesten in het licht tegenstand te kunnen bieden. Wij, Apostelen, als omhulsel om den waarachtigen Apostel Jezus Christus, die steeds voortleeft, wij, die als omhulsel heden of morgen afgeworpen worden en een andere genomen wordt, wij kunnen niet zeggen, *wij*: doch Christus leeft *in ons* en in Zijne eenheid verheerlijkt Hij zich en wel in Kracht, Macht en Majesteit.

De hieruit voortkomende daden zijn en blijven den grondslag van het gebouw en de verdere opbouw daarvan. Ik geef dit geschrift over aan de Broeders Ruff en Obst met deze voorloopige opmerking, daar ik op reis moet en niet verder kan voortgaan.

(get.) F. KREBS.

Antwoord der Apostelen Gustav Ruff en Ernst Obst
op het Concept d. d. 2 Mei '95 van den
Apostel F. W. SCHWARTZ.

Met het voorstaande geheel en al uit bittere ervaring overeenstemmende, teekent met een van dank vervuld hart tot onzen lieven Abba, Vader, die den geliefden Leeuw bekwaam gemaakt heeft, als een wijs bouwmeester, al de zamenvoegselen in het huis Gods zòd te regelen als het naar goddelijke wijsheid behoort.

Op 't Heilige Pinksterfeest 2 Juni 1895,
(get.) GUSTAV RUFF.
(Stam Simeon.)

Geheel en ten volle met deze uiteenzettingen overeenkomende, terwijl eene grondige regeling der dingen noodzakelijk is en was, want van gevaarvolle golven was in den loop van 20 jaren, het scheepje der kerk in mijn aangeërfden stam voortgedreven; in welken tijd ik alle Cathogorieën, ook de in uw ontwerp aangehaalde, doorleefd heb.

Ik heb echter, dank zij den Heer, sedert onze vereeniging des geestes, alle van ouds medegebrachte, door Geyer hier voortgeplante daadzaken over boord geworpen, om ruimte te geven aan de werkende kracht van Jezus, als den waren Apostel in Zijn Apostolaat. Ik zal ook hier de teugels strak houden, tegenover elke afwijking.

Eénheid in het algemeen maakt sterk; zijn de Apostelen in de handhaving der leer en ordening der kerk „één", dan moeten de laatste draden van 't valsche net verscheurd en Satan de macht ontnomen en hij gehonden worden. De Heer verbindt zijn zegen en Uw moeite tot welzijn van het geheele werk.

Uw liefhebbende Broeder en Mede-Apostel,

(get.) ERNST OBST